

Eerder verschenen van deze auteur

De Heks
Vals Spel
De Terugkomst
Kwetsbaar
De Vijand
Een Kerstverhaal

De Huwelijksreis

Brave New Books

Eerste druk 2021 © Geert Fokkens

Coverfoto: Zonsondergang aan het Kentucky Lake (© NL.Depositphotos)

ISBN: 978-94-641-8074-9

Uitgever: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Geert Fokkens

Uit de serie

RP-Westerlee

De Huwelijksreis

Hoofdstuk 1

Er blonk een traan in haar rechteroog toen Aaf “Ja!” zei op de vraag van dominee Hulsebos of zij Douwaart Rense Rademaker tot haar echtgenoot wilde nemen en hem trouw wilde blijven in voor- en tegenspoed, tot de dood hen zou scheiden. Maar zij zei het met grote overtuiging en daarbij keek zij Douwe met een van geluk vervulde blik aan.

Douwe zelf beleefde deze vrijdag 19 maart als een droom. Een droom die echter heel helder was en die hij bewust en heel intens meemaakte. Hij dacht: als dit werkelijk een droom is, laat mij dan niet meer wakker worden!

De hervormde Sint Joriskerk zat vol die dag. Een hele bijzonderheid. Niet alleen omdat het een gewone werkdag was en dus niet iedereen zich zomaar vrij kon maken, maar vooral omdat Douwe zelf niet zo kerkelijk was en ook nog eens een gereformeerde vrouw huwde. Maar in de twee jaar dat hij nu hier in Westerlee woonde was hij een bekende persoonlijkheid geworden en bij velen zeer bemind. Het was vooral daarom dat heel wat dorpsgenoten de moeite hadden genomen om de kerkelijke inzegening van hun huwelijk bij te wonen.

Een huwelijk dat overigens in deze christelijke gemeenschap bepaald niet onomstreden was. Dat had niet alleen te maken met de vermenging van de beide geloofsrichtingen. Het was vooral het feit dat velen zich nog steeds afvroegen hoe het nou eigenlijk zat met de verhouding tussen Douwe en Aaf in de tijd dat Aafs eerste man Berend nog leefde. Maar het waren de wat ouderen en daarvan voornamelijk de roddeltantes die zich daarmee bezighielden. Douwe had hen altijd genegeerd en gaandeweg vonden zij steeds minder gehoor onder de mededorpelingen omdat het steeds minder interessant werd.

De gedwongen overplaatsing van Douwe naar dit gebied op het Oost-Groningse platteland had nogal wat baanbrekende gevolgen gehad in deze hechte en door strikte christelijke tradities gebonden gemeenschap. Zijn huwelijk was daar zeker één van.

's Ochtends waren zij naar het gemeentehuis van Scheemda gegaan voor de registratie van het burgerlijk huwelijk. Dat gebeurde in een vrij besloten kring waarbij Jan Vink en zijn vrouw Margreet als getuigen optraden voor Douwe en Lippo Broere en Aafs zuster Martje dat deden voor haar.

Na een korte pauze begon die middag om twee uur de huwelijksinzegening in de Hervormde Kerk van Westerlee en zoals gezegd werd die druk bezocht.

Na de kerkdienst gingen zij samen met de directe familie uitgebreid eten in een restaurant in Winschoten. Daarna kwam de rest aan de beurt en ook nu rekende Douwe af met een eeuwenoude gewoonte.

In plaats van de gebruikelijke keurige en vooral ingetogen receptie in het gemeenschapshuis, had hij de kroeg van Berend Brantsma, in het dorp beter bekend als BB, afgehuurd voor een groot feest en iedereen was welkom.

En velen waren gekomen. Het was er overvol. Natuurlijk niet alleen dorpelingen, ook de families van de beide nieuwbakken echtelieden waren er.

En veel collega's en niet alleen van zijn landgroep, maar ook vrienden uit de rest van het korps.

Hilbert Santema was er met zijn vrouw Rina. Hilbert en Douwe hadden samen hun opleiding op de politieschool in Harlingen gevolgd en waren sindsdien vrienden gebleven. Hilbert was nu de chef van de centrale meldkamer van het district Groningen.

En uiteraard was Bil Zijlstra van de partij samen met zijn vrouw Lies. Kapitein Zijlstra was Douwe's directe chef toen hij nog op de districtsrecherche in Groningen werkte. Maar ook na zijn strafoverplaatsing had Douwe nog veel belangrijke zaken opgelost in nauwe samenwerking met zijn oude chef. Dat was ook mede te danken aan de hoogste commandant van het district, kolonel Van Bueren; hij had Douwe altijd gesteund in de moeilijke tijden. Ook hij was aanwezig op het feest samen met zijn Indonesische vriendin Kim. Hij deelde Douwe mee dat ook zij binnenkort zouden gaan trouwen en zij waren duidelijk heel gelukkig. Ook voor Van Bueren was er nieuw geluk na zijn traumatische ervaring met de korpsleiding en zijn daaropvolgende echtscheiding¹.

En natuurlijk was Tom van der Brom er met zijn verloofde Gonnie. Tom was Douwe's onafscheidelijke maat geweest tijdens de recherchezaken die hij ondanks zijn overplaatsing en tegen wil en dank moest behandelen. Dat onafscheidelijk zijn was vooral te danken aan Bil Zijlstra die daarmee een zogenaamde gouden koppel creëerde. Samen hadden zij dan ook veel belangrijke en spraakmakende zaken opgelost. Tom had zich daarbij, onder Douwe's leiding, ontwikkeld van een onervaren broekje tot een uitmuntend rechercheur. Zij hadden daarbij veel respect voor elkaar gekregen wat tenslotte was uitgegroeid tot een hechte vriendschap. Dat zij na die succesvolle periode toch van elkaar werden gescheiden was de schuld van Douwe geweest. Namelijk op zijn voorspraak was Tom toegelaten tot de politieacademie waar hij nu tot officier werd opgeleid.

Verder uiteraard zijn groepscommandant Fokko Mulder die ook zijn vrouw Riet had meegenomen. En Mulder had ervoor gezorgd dat ook Jan Vink, Douwe's vaste maat in Westerlee, vrij had gekregen zodat die samen met Margreet de bruiloft kon bijwonen, niet alleen als gasten, maar ook als getuigen. Nu moest wachtmeester Mannus Reintjes uit Scheemda de orde in het dorpje bewaren, daarbij geassisteerd door wachtmeester Ab Hofstra van het naburige Meeden. Het was opvallend hoe vaak die twee even de kroeg van BB binnenkwamen om te kijken of het feest 'niet uit de hand liep'.

Tot Douwe's verrassing kwam ook zijn Duitse vriend Dietrich Höhne van de Grenzpolizei de kroeg binnenlopen, samen met zijn vrouw Hannelore. En Höhne kende inmiddels ook veel van de andere Nederlandse collega's en was al snel geanimeerd in gesprek met Tom van der Brom en Bil Zijlstra.

¹ Lees: 'Kwetsbaar'

En dan de familie. Aafs zoon Feike was er natuurlijk samen met zijn verloofde Janneke Agema en uiteraard haar ouders, notaris Agema met zijn vrouw. Verder Aafs zuster Martje die ook hun inmiddels achtenzeventigjarige moeder had meegenomen. En Luppo Broere natuurlijk, een van Douwe's beste vrienden en zijn vaste drinkmaat in de kroeg. Uit Oude Pekela was Rens Broere met zijn vrouw Rina gekomen. Rens was de broer van Berend.

Van Douwe's kant was zijn broer Jacob met zijn vrouw Gré uit Appingedam gekomen. Zij genoten met volle teugen van hun uitje, want vanwege zijn drukke zaak had Jacob niet veel gelegenheid om samen met Gré erop uit te gaan.

Zeer nadrukkelijk aanwezig was Douwe's dochter Annemiek met haar hartsvriendin Elsbet en hij zag dat zij allemaal veel plezier hadden en daar genoot hij van.

Aaf kwam naar hem toe. Zij pakte zijn arm en gaf hem een warme kus vol op z'n mond. "Wat leuk, he. Ik vind het geweldig."

Hij drukte zijn vrouw stevig tegen zich aan. "Lieverd, ik ben blij dat jij er net zo veel van geniet als ik."

Tom van der Brom wurmde zich door de feestgangers naar hun toe. Aaf raakte meteen in gesprek met Gonnie en al babbelend verwijderden zij zich. Tom glimlachte. "Ik hoor dat jij het ook zonder mij af kan. Alweer een moordzaak opgelost²."

Douwe trok grijnzend zijn schouders op. "Ach, Tom, je ziet dat jij niet onmisbaar bent. Ik red me wel."

Met een meewarige blik keek Tom hem aan. "Er zal wel niets anders opzitten, vrees ik. Maar ja, dan had je maar een vak moeten leren, nietwaar?" Ze schoten beiden hard in de lach en Douwe reikte zijn voormalige partner een pilsje aan. "Hoe gaat het met de studie?" vroeg hij toen.

"Ik moet zeggen dat het mij eigenlijk reuze meevalt," antwoordde Tom na een slokje, "dat wil zeggen tot nu toe. Ik had eigenlijk verwacht dat het veel zwaarder zou zijn."

Douwe gaf hem een knipoog. "Zie je wel, wij hadden het goed gezien. Jij bent er geknipt voor en ik heb er alle vertrouwen in."

Tom glimlachte verlegen en begon zelfs te blozen, hetgeen Douwe weer een grijns ontlokte. Hij sloeg Tom op z'n schouder. "Spring nu maar weer op groen, jongen." Hij hief zijn glas. "Op jouw succes!"

"En op jullie geluk!" antwoordde Tom. Zij klonken hun glazen tegen elkaar en namen een ferme teug.

Jan en Margreet kwamen naar hen toe. Jan vond het fijn om Tom weer eens te zien, immers hij was altijd betrokken geweest bij de zaken die Douwe en Tom behandelden. Het was een mooie gelegenheid om oude herinneringen op te halen.

Toen zei Jan: "Ik heb ook nog een leuk nieuwtje."

² Lees: 'Een Kerstverhaal'

Douwe en Tom keken hem nieuwsgierig aan.

“Margreet is weer in verwachting. Onze tweede wordt eind september geboren.”
“Nou,” zei Douwe blij, “dat is fantastisch. Gefeliciteerd!” En hij gaf Margreet op beide wangen een dikke zoen.

Terwijl ook Tom Margreet gelukwenste wendde Douwe zich weer tot Jan.
“Maar dat kost je gelijk een rondje, dat begrijp je toch wel.”

Jan keek hem quasi verontwaardigd aan. “Een rondje? Maak hem nou! Ik heb er al genoeg moeite voor gedaan!”

Maar Douwe schudde zijn hoofd. “Nee, aardige vriend, zo makkelijk kom jij er niet vanaf.” Hij wenkte naar BB. “Berend! Een rondje voor iedereen! Maar geen alcohol voor Margreet, dat is niet goed in haar positie!” Iedereen brulde van het lachen. Jan zei: “Ik vertel jou nooit meer iets.”

Luppo kwam er ook bij staan. “Wel, mien jong, je kan het me nu wel vertellen, ja. Waar gaat de huwelijksreis naartoe?”

Douwe nam bedachtzaam een slok van zijn bier voordat hij antwoord gaf.
“Natuurlijk kan ik het je vertellen, ouwe rakker, maar jij weet het pas wanneer je een ansichtkaart van ons hebt ontvangen.”

Hoofdschuddend dronk Luppo zijn glas leeg. “Flauw, hoor,” vond hij.

Douwe begon te lachen. “Neem nog een biertje, als troost.”

Naarmate de avond vorderde en de alcohol vloeide werd het feest ook uitbundiger. Douwe had op voorspraak van BB een muziekbandje ingehuurd, een groot woord voor een trioetje bestaande uit een gitarist, een drummer en een accordeonist. Maar zij waren niet slecht en tot nu toe hadden zij de avond op een leuke manier muzikaal omlijst. Maar ook de muziek werd joliger en wilder en hij zag wie daar verantwoordelijk voor was. Regelmatig liep Annemiek naar de leider van het drietal en enthousiast speelden zij daarop haar verzoekjes. Dat onttaarde tenslotte in een grote polonaise, uiteraard voorafgegaan door zijn dochter die iedereen van hun zitplaatsen trok om aan te sluiten in de rij. Zo kreeg het feest in dit calvinistische Oost-Groningse plattelandsdorpje het karakter van een heuse carnaval. De gasten hadden het geweldig naar hun zin en alleen degenen die slecht ter been waren waagden zich niet op de dansvloer.

En Douwe genoot. Normaal was hij niet zo'n feestbeest, maar deze dag was heel bijzonder voor hem en hij vond dat iedereen daarvan mocht meegenieten.

Het liep tegen half één die nacht toen Douwe en Aaf besloten het feest te verlaten. Zij bedankten iedereen voor hun aanwezigheid en wensten hun wel thuis.

Toen zij vertrokken hadden de gasten buiten het café een erehaag gevormd en het bruidspaar werd met confetti bestrooid toen zij tussen de rijen door naar de wachtende blauwe politiebus liepen met Jan Vink achter het stuur.

Er werd gejoeld en gelachen en een paar schunnige opmerkingen klonken uit de groep.

“Doe je rustig aan vannacht?” riep een jolige Bil Zijlstra die duidelijk iets te veel ophad. “En kom weer veilig terug, want wij hebben je vast nog vaak nodig.”

Douwe draaide zich naar zijn recherchechef. “Zorg jij er in die tussentijd maar voor dat ik bij mijn thuiskomst geen lijken in de kast vind,” zei hij grijnzend, “dan komt het vast wel goed.”

Annemiek sloeg haar armen om hun beiden heen. Zij was erg emotioneel. “Geniet van jullie reis,” zei ze terwijl er een traan over haar wang liep, “maar kom wel weer gezond terug. Ik zal jullie missen.”

Douwe trok zijn dochter dicht tegen zich aan en kustte haar op het voorhoofd. “Dat beloof ik, lieverd. Zorg jij intussen goed voor jezelf, want ik zal jou ook missen.”

Na nog een paar kussen stapten zij in en Jan startte de motor van het busje. Douwe had het zo met Jan geregeld. Hij bracht hen naar het hotel in Winschoten in welk restaurant zij die middag hun feestmaal hadden gebruikt. Het stond tegenover het station en hun bagage was daar al aanwezig. De volgende morgen zouden zij vroeg de trein nemen en naar Amsterdam afreizen.

“Dus jullie blijven vier weken weg?” vroeg Jan onder het rijden. “Ik hoop dat er dan niets ernstigs gebeurt in Westerlee terwijl ik daar in mijn eentje zit.”

Douwe schudde zijn hoofd. “Maak je niet druk, jongen. Op de een of andere wijze schijnen ernstige dingen alleen te gebeuren wanneer ikzelf erbij aanwezig ben. Het schijnt mij te achtervolgen.”

Aaf greep zijn hand en drukte die tegen haar wang. “Maar nu even niet, lieverd, wij gaan van onze vakantie genieten.”

Jan zette het nieuwbakken echtpaar af bij het hotel en op hartelijke wijze wenste hij ze veel plezier op hun reis.

Toen waren ze alleen. Voor het eerst sinds zij officieel getrouwd waren.

Douwe bracht zijn bruid naar hun kamer. Uitgeput vielen ze daar op de sofa neer. Samen dronken zij nog een glaasje.

Aaf kreeg haar glas niet eens leeg. Een half uur later en moe van het feest was zij tegen Douwe’s schouder in slaap gevallen. Teder legde hij haar in bed en kroop er zelf ook in. Hij geeuwde. Ook hij voelde zich afgepeigerd. We worden oud, was het laatste wat hij dacht voordat hij in een diepe slaap viel.

Hoofdstuk 2

“Ladies and gentlemen, we are about to land at New York La Guardia Airport. Smoking is not allowed by now. Please, fasten your seatbelts.”

De stem van de stewardess klonk vriendelijk, maar zakelijk. Terwijl Douwe zijn veiligheidsgordel omgordde keek hij langs Aaf door het raampje van de DC-8. Het uitzicht op het panorama dat onder hen doorgleed was fantastisch. Hij had het gezien op de foto's in de brochure, maar nu hij het in het echt zag vond hij het adembenemend.

Terwijl de grote aluminium vogel een bocht nam en daarbij steeds lager daalde zag hij de brede Hudsonrivier. Hij zag Manhattan met zijn enorme wolkenkrabbers die als vingers naar het vliegtuig leken grijpen. Heel even kreeg hij een glimp te zien van het Vrijheidsbeeld dat aan de toegang van de haven staat.

Ook Aaf keek gebiologeerd naar buiten. Afgezien van een keertje op visite bij Douwe's Duitse vriend en collega Dietrich Höhne, in Leer net over de grens, was dit de eerste keer dat zij Nederland werkelijk had verlaten en het was zeker haar allereerste vliegreis. Maar zij was niet één ogenblik bang geweest. Zij had zelfs bezorgd aan Douwe gevraagd of hij geen last had van zijn hoogtevrees.

Want ook voor hem was dit zijn luchtdoop. Hij had daarom van tevoren dokter Harinxma hierover geraadpleegd. Die had hem verzekerd dat hij daar niet bang voor hoefde te zijn. Hoogtevrees ontstaat alleen wanneer je lichamelijk contact houdt met de aarde, bijvoorbeeld wanneer je aan de rand van een afgrond staat, of op een hoge duikplank. Volgens de kleine Friese huisarts bestonden er zelfs piloten met een behoorlijke hoogtevrees, maar die functioneerden toch uitstekend omdat zij in het vliegtuig er geen last van hadden.

En hij had gelijk gekregen, Douwe had geen ogenblik last van zijn fobie gehad en dat maakte dat hij enorm van de vlucht over de Atlantische Oceaan had genoten.

Zaterdagochtend waren zij vanuit het hotel in Winschoten op de trein gestapt. Tegen de middag waren zij in Amsterdam gearriveerd. Na hun koffers in een bagagedepot op het Centraal Station te hebben achtergelaten waren zij eerst naar het Leidseplein gegaan en hadden daar in een chic restaurant heerlijk gedineerd. Verliefd waren zij daarna de binnenstad van Amsterdam ingelopen. Zij hadden hun ogen uitgekeken in deze stad waar van alles gebeurde en waar zij in het achteraf gelegen Westerlee geen weet van hadden.

Een nachtelijke taxi had hen naar Schiphol gebracht. Tegen zeven uur die zondagochtend was het vliegtuig opgestegen voor zijn lange vlucht. Toch was het nog maar in het begin van de middag toen zij in New York landden. Dat kwam door het tijdsverschil met Nederland. Dat was ook de reden waarom zij eerst twee dagen in deze wereldstad doorbrachten.

Terwijl zij probeerden te wennen aan de plaatselijke tijd maakten zij van de gelegenheid gebruik om deze enorme metropool te verkennen. En wat een geweldige ervaring!

Ooit was het in de zeventiende eeuw begonnen als Nieuw Nederland door de vestiging van Hollandse pelshandelaren van de West Indische Compagnie aan de oevers van de Hudson-rivier. Op het Lange Eiland (Long Island) hadden zij het dorpje Nieuw Amsterdam gebouwd. In 1664 moest echter de gouverneur Pieter Stuyvesant de kolonie noodgedwongen aan de Engelsen overdragen.

New York bleek in geen enkel opzicht met Amsterdam te vergelijken en voor hun was Amsterdam al een wereldstad. De hoge wolkenkrabbers, het intens drukke verkeer, de bevolking die uit alle delen van de wereld leek te komen, maar ook hun hartelijkheid maakte een diepe indruk op hen. Voor mensen die hun leven op het stille platteland hadden doorgebracht was het een wonder dat miljoenen mensen op deze manier konden leven.

Na een verblijf waarbij zij fantastische indrukken hadden opgedaan vlogen zij op dinsdag door naar San Francisco. Daar verbleven zij in een hotel, maar zij bleven al die tijd niet op hun kamer zitten, er was genoeg te ontdekken.

Douwe had een auto gehuurd en hij kwam daarbij meteen in aanraking met de Amerikaanse techniek. Hij ervaaarde namelijk dat daar steeds meer auto's standaard waren uitgerust met een automatische transmissie. Terwijl in Nederland de autofabrikant DAF vol trots de Daffodil personenauto had uitgebracht met de in eigen fabriek ontwikkelde Variomatic zodat je niet meer van de ene naar de andere versnelling hoefde te schakelen, bleek dat ze in de Verenigde Staten al veel verder waren. Desondanks moest hij er behoorlijk aan wennen. In Nederland deden ze er lacherig over; een automatische versnellingsbak was voor oude dametjes die het schakelen niet onder de knie konden krijgen! Hier in Amerika werd het echter beschouwd als een van de vele vindingen die het dagelijkse leven luxer en aangener maakten.

Aanvankelijk vond Douwe het niet hoeven schakelen lastiger dan de handmatige versnellingsbak die hij gewend was en hij begon allengs heel wat meer respect voor die oude dametjes te krijgen. Nadat hij zich echter had aangeleerd om zijn linkervoet te bedwingen, zodat hij niet steeds het koppelingspedaal intrapte dat er niet was, en zijn rechterhand niet steeds de hendel greep, die er alleen maar voor diende om het juiste terrein voor de wagen in te stellen, reden zij al gauw hele stukken door het Californische land.

De auto's waren hier ook onwijs groot. Ondanks dat de Mercury, die zij hadden gehuurd, een tweedeurs coupé-uitvoering betrof was deze wagen en stuk langer en ook breder dan Douwe's eigen auto. De Volkswagen 1500 Variant was voor Nederlandse begrippen toch een redelijke wagen waar een doorsnee gezin behoorlijk mee uit de voeten kon., maar in deze Mercury zaten ze op een soort driezitsbank en achter hen was nog zo'n bank. Veel onbenutte ruimte, vond